

O mie de ani de pace

Privire de ansamblu a istoriei omenirii din perspectiva biblică

Cuprinsul

Prefață.....	1
1. Privire de ansamblu a istoriei omenirii din perspectiva biblică	3
1.1 Diferitele epoci	3
1.2 Prima împărăție în Biblie	3
1.3 Timpul dintre încurcarea limbilor și împăratul David	4
1.4 Timpul de la împăratul Solomon până la ducerea în captivitate a poporului.....	5
1.5 Timpul de la captivitate până la Hristos.....	6
1.6 Are Israel cu adevărat un viitor?	8
1.6.1 Reînnoirea spirituală a poporului Israel	9
1.6.2 Când are loc renașterea lui Israel?.....	9
1.6.3 Parabola despre smochin.....	11
1.7 Rezumat.....	12

Prefață

„Glorie lui Dumnezeu în cele preainalte și pe pământ pace, în oameni bună plăcere!” (Luca 2.14), a proclamat o mulțime de oștiri cerești, care Îl laudau pe Dumnezeu la nașterea Mântuitorului Isus Hristos, care fusese anunțat cu secole înainte ca Domn al păcii (Isaia 9.6). Când S-a născut, acum aproximativ 2000 de ani, „pacea pe pământ” nu putea încă să vină, deoarece poporul Israel nu l-a acceptat pe Mântuitorul lor, deși se afla într-o situație extrem de deplorabilă și avea o nevoie disperată de pace. Pe lângă aceasta, majoritatea poporului era împrăștiată printre toate popoarele pământului. Doar o mică parte se afla în Israel, dar sub stăpânirea străină a romanilor.

Nenumărate pasaje din Sfânta Scriptură indică faptul că, într-o zi, când va veni Domnul păcii, va exista o pace durabilă în întreaga lume. Dumnezeu nu-și abandonează planul de binecuvântare pentru poporul Său pământean și, dincolo de acesta, pentru toate popoarele. El a amânat doar binecuvântările promise; într-adevăr, întârzierea face parte din căile Sale cu omenirea. El adună în timpul prezent al harului un popor ceresc din toate națiunile, Biserica (Adunarea). Dar în curând acest timp deosebit de har se va încheia. Atunci Dumnezeu Se va întoarce din nou la poporul Său Israel. Romani 11 mărturisește că Israel va fi mântuit în viitor (versetul 26). Atunci va începe un timp fără precedent de dreptate, pace, bunăstare și bucurie.

În această carte dorim să ne ocupăm în primul rând de timpul în care Dumnezeul cerurilor va instaura o Împărăție, care nu va fi distrusă pentru veșnicie și a cărei domnie nu va fi lăsată în seama niciunui alt popor (Daniel 2.44). Gândul la așa-numita „împărăție a păcii” ne fascinează mereu. Ar fi ceva mareț să știm că această Împărăție va fi instaurată la un moment dat, dar în această carte vreau să arăt că instaurarea ei este iminentă. Instaurarea acestei împărății ne face să privim spre viitor cu entuziasm.

Prefață

Teologii au început încă din primele secole ale creștinătății să spiritualizeze profețiile despre Israel din Vechiul Testament și să le aplice la Biserică, deși pasaje precum Romani 16.25; Coloseni 1.26 și Efeseni 3.9 ne arată clar că profeții nu au vorbit deloc despre Biserică, aceasta era o taină. Făcând acest lucru, ei au întunecat complet perspectiva unei Împărății a păcii în adevăratul sens al cuvântului. Însă, Biblia conține nenumărate promisiuni cu privire la o Împărăție pământească a păcii, a cărei capitală va fi Ierusalimul.

Această carte poate fi văzută ca o continuare a micii mele broșuri *Die Zeit des Ende* [[în românește – vezi linkul: Timpul sfârșitului](#)], pe care am scris-o acum 13 ani, în perioada în care Irakul a invadat Kuweitul. Acum abia a trecut un an de când America a răsturnat regimul lui Saddam Hussein. Americanii vorbesc despre dorința de a introduce o ordine complet nouă în Orientul Mijlociu, pentru ca acolo să vină pacea. Cred ei cu adevărat că pot crea o pace durabilă? Adevărata pace va veni doar cu guvernarea Domnului păcii.

Marienheide, Ianuarie 2004

Werner Mücher

1. Privire de ansamblu a istoriei omenirii din perspectiva biblică

Biblia începe cu relatarea despre crearea cerurilor și a pământului și se încheie cu anunțul creării unui cer nou și a unui pământ nou. Între acestea găsim căile lui Dumnezeu cu omul și modul în care Dumnezeu Se descoperă tot mai mult omului. Există în mod clar un plan care stă la baza lucrărilor de creație ale lui Dumnezeu de-a lungul celor șase zile descrise în Geneza 1. Dumnezeu este marele planificator care Își va atinge obiectivele cu precizie. Și, deoarece El cunoaște sfârșitul de la început, El a inclus toate evenimentele, cum ar fi căderea în păcat și dezvoltarea ulterioară a omenirii, în îndeplinirea planurilor Sale. Dumnezeu S-a revelat oamenilor în moduri diferite în diferitele epoci succesive.

1.1 Diferitele epoci

O serie de comentatori biblici au împărțit ultimii 6.000 de ani de la crearea pământului și a omului în astfel de epoci. După părerea mea, o bună împărțire a fost făcută de comentatorul american Frederick William Grant în legătură cu interpretarea exemplară a zilelor creației, pe care mă bazez în mare parte:¹

1. Timpul promisiunii până la potop (ca. 4000-2350 î.Hr.)
2. Instaurarea guvernării începând cu Noe (ca. 2350-1500 î.Hr.)
3. Timpul poporului Israel până la Hristos (ca. 1500 - Hristos)
4. Evanghelia harului și formarea Bisericii (Adunării) din toate popoarele
5. Necazul pentru Israel și judecata asupra creștinătății false
6. Domnia lui Hristos împreună cu mireasa Sa cerească în Împărăția păcii
7. Odihna (Sabatul) Împărăției păcii rezultată din această domnie, în care intră poporul lui Dumnezeu

Așa cum crearea lui Adam și a Evei în a șasea zi a creației a fost încununarea lucrărilor lui Dumnezeu de creație (în afară de odihna din ziua de Sabat), tot așa inaugurarea Împărăției păcii va fi încununarea tuturor căilor Sale cu pământul și cu omul, la care Domnul Isus va crea un cer nou și un pământ nou la sfârșitul acestei Împărății (Apocalipsa 21.1 și următoarele). Atunci Dumnezeu i-a binecuvântat pe Adam și Eva cu cuvintele: „Și Dumnezeu i-a binecuvântat și Dumnezeu le-a zis: «Fiți roditori și înmulțiți-vă și umpleți pământul și supuneți-l; și stăpâniți peste peștii mării și peste păsările cerurilor și peste orice vietate care se mișcă pe pământ.»” (Geneza 1.28). În aceasta putem vedea o referire profetică la faptul că Hristos va stăpâni peste întreaga creație împreună cu mireasa Sa.

1.2 Prima împărăție în Biblie

De sute de ori Biblia vorbește despre „împărății” sau „imperii”, dar pentru prima dată abia la câteva sute de ani după Potop: „Și Cuș a născut pe Nimrod; el a început să fie puternic pe pământ. El era vânător puternic înaintea Domnului; de aceea se zice: «Ca Nimrod, vânător puternic înaintea Domnului!» Și începutul împărăției lui a fost Babel și Erec și Acad și Calne, în țara Șinear. Din țara aceea a ieșit în Asiria și a construit Ninive, și Rehobot-Ir, și Calah, și Resen între

¹ F.W. Grant, *The Numerical Bible, Genesis to Deuteronomy*, New York (Loizeaux Brothers) 1956, pag. 26 și următoarele.

Ninive și Calah: aceasta este cetatea cea mare.” (Geneza 10.8-12). Această împărăție a luat ființă fără să fie nevoie de ea.

Dintre cei trei fii ai lui Noe, Sem, Ham și Iafet, Ham a intrat primul în istorie. Unul dintre nepoții lui Ham a fost Nimrod - numele său înseamnă „rebel” - care evident nu a vânat numai animale, dar a prădat și oameni, cel puțin a făcut-o cu violență. Numele său poate fi găsit încă pe tăblițe de lut. Probabil că una dintre cele mai importante cetăți ale Imperiului Asirian (Nimrod) a fost numită cu numele lui. El a fondat un imperiu, care a început la Babel; apoi a mers mai departe și a construit cetatea Ninive, capitala imperiului mondial asirian de mai târziu. Ambele orașe, Babel și Ninive, au dobândit o mare faimă ca și capitale a două imperii mondiale importante.

Deja aici, privind în urmă, o diferență importantă între Nimrod și Hristos devine clară pentru noi astăzi: Nimrod era un vânător, care a luat viețile altora, Hristos este Păstorul cel bun, care Și-a dat viața pentru oile Sale. Prima împărăție a fost o împărăție a violenței, împărăția viitoare a lui Isus Hristos - în același timp ultima împărăție de pe pământ - va fi o împărăție a dreptății și a păcii (vezi Psalmul 72.3; 85.11; Isaia 9.7; 48.18; 60.17; Romani 14.17; Evrei 7.2; Iacov 3.18).

1.3 Timpul dintre încurcarea limbilor și împăratul David

Primul imperiu, fondat de Nimrod, a luat naștere după încurcarea limbilor.² Aceasta a dus la împărțirea omenirii în diferite familii de limbi și, prin urmare, în diferite popoare. În timpul acela nu exista un popor care să aibă o relație deosebită cu Dumnezeu. Dumnezeu chiar a lăsat popoarele să meargă pe drumul lor, mai ales atunci când ele s-au dedat la idolatrie (Faptele apostolilor 14.16). Din Iosua 24 știm că și strămoșii lui Avraam au fost idolatri: „Și Iosua a zis întregului popor: «Așa zice Domnul Dumnezeul lui Israel: „Părinții voștri, Terah, tatăl lui Avraam și tatăl lui Nahor, au locuit în vechime dincolo de râu și au slujit altor dumnezei.”»” (versetul 2).

Acesta a fost momentul în care Dumnezeu l-a chemat pe Avraam și l-a însărcinat să meargă într-o țară necunoscută pentru el, să rămână acolo ca străin. După ce a ajuns acolo, după o lungă perioadă de așteptare, i s-a născut fiul promis, Isaac. Isaac a avut doi fii, Esau (Edom) și Iacov (Israel). Iacov, care urma să continue linia făgăduinței, și-a înșelat fratele și tatăl, a fugit din țară și și-a câștigat existența îngrijind oi. Esau, dimpotrivă, (la fel ca Nimrod, un vânător) s-a mutat în ținutul muntos Seir, unde urmașii săi s-au dezvoltat în curând într-o națiune respectabilă cu mulți împărați (Geneza 36). Iacov a avut 12 fii într-o țară străină, cei care mai târziu au fost strămoșii celor 12 seminții ale lui Israel. El s-a întors în țara pe care Dumnezeu i-o promisese lui Avraam și s-a stabilit acolo. Fiii săi l-au vândut pe fratele lor, Iosif, din invidie în Egipt, unde Dumnezeu a păstrat în viață o mare națiune prin el (Geneza 50.20). Din cauza unei foamete persistente, Iacov s-a mutat în cele din urmă cu fiii săi în Egipt, unde Iosif le-a asigurat hrana. Cu toate acestea, aveau să treacă câteva secole până când poporul Israel, acum numeros, a părăsit din nou Egiptul.

Exodul israeliților este descris într-un mod impresionant în a doua carte a lui Moise, Exodul. Dumnezeu i-a scos pe israeliți din țara robiei prin semne și minuni și l-a instruit pe Moise, conducătorul poporului, să-i construiască un cort, Cortul întâlnirii, pe care l-a ocupat curând ca locuință. Dumnezeu i-a dat lui Israel reglementările privind jertfele și a numit preoți. Preoția - nu regalitatea - a fost prima verigă de legătură dintre Dumnezeu și popor. Dar, necredința

² Din punct de vedere cronologic, trebuie să plasăm încurcarea limbilor descrisă în Geneza 11 înaintea tabelului națiunilor din capitolul 10.

poporului Israel l-a făcut să rățăcească în pustie timp de 40 de ani, până când, în cele din urmă, s-a mutat în țara promisă Canaan sub conducerea lui Iosua și a intrat în posesia unei mari părți din țară. După moartea lui Iosua, s-a întors la idolatrie - ca și înaintașii lor - și s-a îndepărtat de Dumnezeu. A început perioada turbulentă a judecătorilor, care s-a încheiat cu Samuel.

Pe vremea lui Samuel, poporul a cerut un împărat. Samuel a înțeles că această cerere însemna, în fond, respingerea lui Dumnezeu, care voia să fie Împăratul lui Israel: „Și Domnul i-a zis lui Samuel: «Ascultă de glasul poporului în tot ce îți zic ei, pentru că nu pe tine te-au lepădat, ci pe Mine M-au lepădat, ca să nu domnesc peste ei. După toate faptele pe care le-au făcut, din ziua în care i-am scos din Egipt și până în ziua aceasta – prin aceea că M-au părăsit și au slujit altor dumnezei – așa îți fac și ție.»” (1 Samuel 8.7,8) Dumnezeu i-a dat apoi lui Israel ca împărat pe Saul, care a condus poporul până la marginea prăpastiei. Încă din timpul domniei lui Saul, Dumnezeu l-a ales pe David, omul după inima Sa (Faptele apostolilor 13.22), care a devenit marele împărat al lui Israel. David este un model al lui Isus Hristos ca împărat al lui Israel, chiar dacă personal este departe de El și există în viața sa părți întunecate, pe care am prefera să nu le menționăm. Pe de altă parte, este cu mult mai frumos să vedem unde l-a folosit Duhul lui Dumnezeu pentru binecuvântarea poporului lui Dumnezeu. A fost extrem de talentat: un muzician remarcabil, poet al multor psalmi, un viteaz respectat, un soldat curajos - dar mai presus de toate se spune despre el: „*DOMNUL era cu el*” (1 Samuel 16.18).

Înainte ca David să devină împărat, Saul l-a urmărit timp de mulți ani cu o ură de moarte. De mai multe ori părea că va cădea în mâinile lui Saul. În acest fel, el a trecut printr-o lungă perioadă de suferință, înainte de a ajunge la domnie. Dar, în cele din urmă, Saul a căzut în lupta împotriva filistenilor și David a devenit împărat. El a domnit mai întâi 7 ani și jumătate la Hebron (2 Samuel 5.5) și numai peste Iuda. Apoi a devenit împărat peste tot Israelul și Iuda și a domnit la Ierusalim încă 33 de ani, după ce a cucerit orașul. Deci, în total, a fost împărat timp de 40 de ani (1 Împărați 2.11). A purtat multe războaie și, la sfârșitul domniei sale, a predat o împărăție mare și consolidată fiului său Solomon.

1.4 Timpul de la împăratul Solomon până la ducerea în captivitate a poporului

Sub domnia lui Solomon a fost pace și bunăstare pentru Israel. Dacă domnia lui David este mai ales un model al guvernării lui Hristos, cum El va supune pe toți dușmanii, Solomon este mai ales un model al lui Hristos ca Domn al păcii. Sub Solomon, împărăția lui Israel a avut cea mai mare întindere, mult mai mare decât va fi în timpul Împărăției păcii.

Solomon a început foarte bine. El l-a cerut lui Dumnezeu înțelepciune pentru a conduce poporul în mod corect. El a început curând să construiască Templul. Dumnezeu l-a binecuvântat foarte mult și l-a făcut foarte mare. Dar, treptat, s-a îndepărtat de Dumnezeu, a iubit multe femei și și-a legat inima de idoli lor:

1 Împărați 11.4-8: Și a fost așa: când a îmbătrânit Solomon, soțiile lui i-au abătut inima după alți dumnezei și inima lui n-a fost în totul cu Domnul Dumnezeuul său, ca inima lui David, tatăl său. Și Solomon a umblat după Astarteea, zeița sidonienilor, și după Milcom, urâciunea amoniților. Și Solomon a făcut rău înaintea Domnului și n-a urmat deplin pe Domnul, ca David, tatăl său. Atunci Solomon a construit o înălțime lui Chemoș, urâciunea Moabului, pe dealul care este în fața Ierusalimului, și lui Moloh, urâciunea fiilor lui Amon. Și la fel a făcut pentru toate soțiile lui străine, care ardeau tămâie și jertfeau dumnezeilor lor.

Aceasta a fost cauza pentru care, după moartea lui Solomon, împărăția lui Israel s-a rupt în două părți: împărăția de nord a celor zece seminții, cu capitala Samaria, și împărăția de sud a celor două seminții Iuda și Beniamin, cu capitala Ierusalim.

Prin acesta a început declinul împărăției în Israel. Împărății regatului de nord care au urmat nu sunt bine apreciați în Biblie; fără excepție, ei au comis răul. În regatul de sud, lucrurile au stat ceva mai bine; alături de mulți împărați fără Dumnezeu, au existat întotdeauna împărați evlavioși. Ezechia și Iosia sunt exemple strălucite în acest sens. Răutatea în regatul de nord a crescut într-o asemenea măsură încât, după unele războaie și multe apeluri prin profeți la pocăință, Dumnezeu i-a folosit în cele din urmă pe asirieni pentru a-i duce pe locuitorii regatului de nord în captivitate. El a dat o perioadă de răgaz regatului de sud, dar apoi măsura răutății a fost deplină și acolo, astfel că i-a folosit pe babilonieni pentru a duce regatul de sud în captivitate. Dar prin aceasta se încheiase oare istoria poporului pământesc al lui Dumnezeu? Nicidecum.

1.5 Timpul de la captivitate până la Hristos

Deci, locuitorii regatului de nord se aflau în captivitate asiriană, iar locuitorii regatului de sud se aflau în captivitate babiloniană. Israel trebuia să joace rolul de lider între toate popoarele de pe pământ, iar Dumnezeu dorea să locuiască în mijlocul poporului Său. Dar, odată cu captivitatea lui Israel, poziția de frunte a trecut la o țară păgână. Multă vreme, țările Egiptului și Asiriei s-au luptat pentru rolul de lider, dar acum Dumnezeu a dat acest rol poporului caldean, babilonienilor. Primul conducător remarcabil al acestui imperiu a fost Nebucadnețar.

Când Nebucadnețar a cucerit prima dată Ierusalimul și a deportat mulți prizonieri în Babilon, printre ei se afla un tânăr pe nume Daniel, care a devenit un profet important. În cartea pe care a scris-o, și care îi poartă numele, el povestește cum Nebucadnețar a avut un vis, pe care nimeni nu i l-a putut interpreta. În cele din urmă, Daniel a fost adus înaintea împăratului și i-a interpretat acest vis. Daniel a consemnat visul în toate detaliile sale:

Daniel 2.31-35: Tu, împărate, priveai, și iată un chip mare; chipul acesta era foarte mare și strălucirea lui era măreață. El stătea înaintea ta și înfățișarea lui era înfricoșătoare. Capul acestui chip era de aur fin, pieptul lui și brațele lui erau de argint, pântecul lui și coapsele lui erau de aramă; pulpele lui de fier, picioarele lui, parte de fier și parte de lut. Tu priveai, până când o piatră s-a desprins, fără mâini, și a lovit chipul peste picioarele lui de fier și de lut și le-a sfărâmat. Atunci fierul, lutul, arama, argintul și aurul s-au sfărâmat la un loc și s-au făcut ca pleava din arie, vara; și vântul le-a spulberat și nu s-a găsit nici o urmă din ele. Și piatra care a lovit chipul s-a făcut un munte mare și a umplut tot pământul.

Daniel a interpretat apoi visul și a explicat cum, după imperiul babilonian („capul de aur”), se vor ridica, unul după altul, alte trei imperii mondiale și cum Dumnezeul cerului va distruge în cele din urmă ultimul imperiu și va întemeia în locul lui un imperiu etern. În Daniel 7 putem citi cum Daniel însuși a primit un vis de la Dumnezeu, care se referea, de asemenea, la aceste patru imperii mondiale în chip de diferite animale.

Imperiul mondial babilonian nu a fost de lungă durată; a durat aproximativ 70 de ani. Când nepotul lui Nabucodonosor, Belșatar, era rege, cetatea Babilon, pe care babilonienii o credeau de necucerit, a fost cucerită într-o singură noapte; astfel, acest puternic imperiu mondial a luat sfârșit. Acesta a fost urmat de Imperiul Medo-Persan. Curând, regele persan Cyrus a emis un edict (ca. 538 î.Hr.) prin care orice iudeu se putea întoarce în țara părinților săi, pentru a ajuta la reconstruirea Templului. Un mic convoi de puțin peste 40.000 de evrei a pornit la drum și a început în curând să construiască Templul, care a fost finalizat după o întrerupere de aproximativ

17 ani. Câteva decenii mai târziu, Neemia a venit la Ierusalim și a inițiat construcția zidului Ierusalimului. Aceste evenimente sunt descrise în detaliu în cărțile istorice Ezra și Neemia. Însă, după un nou început impresionant, această frumoasă renaștere s-a aplanat curând. Ultimul profet al Vechiului Testament, Maleahi, nu descrie o imagine bună a oamenilor care se aflau în țară în acea perioadă. Cartea a fost scrisă în jurul anilor 450-430 î.Hr.

Deci, au mai trecut câteva secole până la nașterea lui Mesia. Când a venit în sfârșit momentul, doar câțiva oameni au luat cunoștință despre aceasta. În loc să-I primească o primire onorabilă, Fiul lui Dumnezeu S-a născut în sărăcie, în mica cetate Betleem. Irod a vrut să-L ucidă, așa că părinții Săi au fugit cu el în Egipt, la instrucțiunile unui înger. Când a murit împăratul fără Dumnezeu, Irod, ei s-au întors și s-au stabilit în Nazaret, unde a crescut Isus. Sunt relatate doar câteva detalii din această perioadă. În cele din urmă, la vârsta de 30 de ani, Și-a început slujirea publică, fiind anunțat anterior de Ioan Botezătorul. El a predicat - ca și Ioan - Evanghelia Împărăției: „Pocăiți-vă, pentru că s-a apropiat Împărăția cerurilor” (Matei 3.2; 4.17). Poporul era foarte uimit de predica Sa și asculta cu atenția vorbirea Lui. A făcut multe minuni și a fost respins tot mai mult de liderii religioși ai lui Israel. Această respingere a culminat în cele din urmă cu uciderea Sa, cu moartea Sa pe cruce. Pilat, guvernatorul roman, a ordonat execuția și a dispus ca în vârful crucii să fie pusă o inscripție: „Acesta este Isus, *Împăratul iudeilor*” (Matei 27.37). Oare nu-L întâmpinase poporul cu entuziasm ca Împărat cu câteva zile mai devreme, când s-a împlinit profeția lui Zaharia și Isus a intrat în Ierusalim călare pe un măgăruș? A eșuat astfel misiunea lui Isus ca Împărat al lui Israel?

Ce s-a întâmplat mai departe cu poporul Israel? După moartea, învierea și înălțarea lui Isus, Dumnezeu a trimis Duhul Sfânt în ziua Cincizecimii, care, de atunci încolo, a locuit în toți cei care au venit la credința vie în Isus Hristos, mărturisindu-și păcatele înaintea lui Dumnezeu. Biserica creștină și-a luat începutul. Mulți iudei s-au convertit și au văzut în Isus pe Mesia cel promis, care murise pe cruce pentru păcatele lor. Dar majoritatea poporului iudeu a rămas în respingerea, chiar în ura de moarte față de Hristos, și așa a rămas până în zilele noastre. La patruzeci de ani după răstignirea lui Isus (în anul 70 d.Hr.), romanii, conduși de generalul Titus, au înaintat împotriva Ierusalimului, au cucerit cetatea și au ras-o de pe fața pământului, inclusiv Templul. Odată cu aceasta, existența națională a Israelului a luat sfârșit.

Era oare așteptarea ca Mesia să elibereze Israelul de sub jugul romanilor un vis, o interpretare falsă a numeroaselor profeții din Vechiul Testament? Sau chiar răutatea oamenilor în uciderea lui Mesia a zădărnicit planurile de binecuvântare și pace ale lui Dumnezeu? Oare nu L-au lăudat îngerii pe Dumnezeu cu cuvintele „Glorie lui Dumnezeu în cele preainalte și *pace pe pământ*”? Și acum?

Nu, respingerea lui Mesia nu a fost un eveniment neprevăzut. Ea a fost clar prezisă în Vechiul Testament, de exemplu în Isaia 53:

Isaia 53.2-10;12b: El a crescut înaintea Lui ca o odraslă fragedă și ca o rădăcină dintr-un pământ uscat. Nu avea nici frumusețe, nici strălucire, ca să ne atragă privirile, nici o înfățișare ca să-L dorim. El era disprețuit și părăsit de oameni, om al durerilor și obișnuit cu suferința și ca unul de care îți ascunzi fața; era disprețuit și noi nu L-am prețuit. Cu siguranță, El suferințele noastre le-a purtat și durerile noastre le-a luat asupra Lui; iar noi, noi L-am socotit pedepsit, lovit de Dumnezeu și chinuit. Dar El era străpuns pentru fărădelegile noastre, zdrobit pentru nelegiuirile noastre. Pedepsa care ne dă pacea era asupra Lui și prin rănilor Lui suntem vindecați. Noi toți, ca niște oi, ne-am rătăcit, ne-am întors fiecare la calea lui; și Domnul a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor. El a fost asuprit și El a fost chinuit, dar nu Și-

a deschis gura. A fost dus ca un miel la înjunghiere și ca o oaie mută înaintea celor care o tund, așa nu Și-a deschis gura. El a fost luat prin asuprire de la judecată; și generația Lui, cine o va spune? pentru că El a fost șters de pe pământul celor vii. Pentru fărădelegea poporului meu a fost lovit. Și groapa Lui a fost rânduită cu cei răi, dar El a fost cu cel bogat în moartea Lui, pentru că nu făcuse nici o violență, nici nu a fost viclesug în gura Lui. Totuși Domnului I-a plăcut să-L zdrobească; L-a supus suferinței. ... și a purtat păcatul multora și a mijlocit pentru cei fărădelege.

Moartea lui Hristos este, de asemenea, prezisă în Daniel 9.26:

Daniel 9.26: Și, după cele șaiszeci și două de săptămâni, Unsul va fi nimicit și nu va avea nimic;

Prin urmare, moartea lui Hristos nu numai că a fost prezisă, ci a fost absolut necesară conform planului de mântuire al lui Dumnezeu, deoarece fără moartea Sa nu ar fi existat nici măcar o singură binecuvântare pentru omenirea căzută, nici iertarea vreunui păcat și, în cele din urmă, nici Împărăția păcii. Moartea lui Hristos este garanția că Dumnezeu va introduce într-o zi și poporul Israel în binecuvântări neprețuite, și nu numai Israel va participa la aceasta, ci și toate popoarele pământului. Isaia 49.5,6 aruncă o lumină strălucitoare asupra acestui fapt:

Isaia 49.5,6: Și acum, zice Domnul, care m-a întocmit din pântec ca să fiu robul Lui, ca să întorc la El pe Iacov (deși Israel nu este încă strâns, voi fi glorificat înaintea Domnului și Dumnezeul meu va fi puterea mea). Și El zice: „Este puțin să fii robul Meu, ca să ridici semințiile lui Iacov și să întorci pe cei păstrați ai lui Israel; te voi da și ca lumină a națiunilor, ca să fii mântuirea Mea, până la capătul pământului”.

Pe lângă o aplicație la proclamarea Evangheliei în timpul prezent al harului, când iudeii și păgânii pot fi mântuiți deopotrivă, acest pasaj arată fără echivoc că Dumnezeu va instaura o Împărăție mondială de pace și binecuvântare prin Hristos. Și tocmai cu acest timp mareț dorim acum să ne ocupăm.

1.6 Are Israel cu adevărat un viitor?

Timp de multe secole, mulți teologi au respins doctrina restaurării în adevăratul sens al cuvântului a lui Israel ca popor în țara pe care Dumnezeu i-a promis-o lui Avraam. Ei interpretează profețiile referitoare la aceasta ca și cum acestea și-ar fi găsit împlinirea în Biserică. Din nefericire, ochii lor sunt ținuiți astfel încât nu-și dau seama că Israel are un viitor. Ca dovadă că Israel are într-adevăr un viitor, citim mai întâi o profeție veche de 3500 de ani:

Deuteronomul 30.1-5: Și va fi așa: după ce vor veni peste tine toate lucrurile acestea, binecuvântarea și blestemul, pe care le-am pus înaintea ta, și ți le vei pune la inimă, printre toate națiunile la care te va împrăștia Domnul Dumnezeul tău, și te vei întoarce la Domnul Dumnezeul tău și vei asculta de glasul Lui, după toate câte-ți poruncesc eu astăzi, tu și fiii tăi, cu toată inima ta și cu tot sufletul tău, atunci Domnul Dumnezeul tău îți va întoarce pe cei captivi și Se va îndura de tine și te va aduna din nou dintre toate națiunile printre care te va fi risipit Domnul Dumnezeul tău. Dacă ai tăi vor fi împrăștiați până la marginea cerurilor, Domnul Dumnezeul tău te va aduna de acolo și te va lua de acolo; și Domnul Dumnezeul tău te va aduce în țara pe care au stăpânit-o părinții tăi, și tu o vei stăpâni, și-ți va face bine și te va înmulți mai mult decât pe părinții tăi.

Chiar înainte ca poporul Israel să intre în Țara Făgăduinței după exodul din Egipt și călătoria de 40 de ani prin deșert, Dumnezeu l-a pus pe Moise să le spună aceste cuvinte. Dumnezeu i-a spus dinainte că, după neascultarea și alungarea lor din țară, într-o zi vor fi din nou adunați de El.

Înainte de asta, însă, va trebui să ajungă la o pocăință autentică față de DOMNUL Dumnezeuul său. Semnele acestei pocăințe sunt ascultarea din toată inima și din tot sufletul lor. Atunci, Dumnezeu ar aduce poporul înapoi în țara părinților lor și l-ar binecuvânta mai mult decât pe părinții lor. Aceasta este marea binecuvântare a viitoarei Împărății a păcii.

Să observăm că Dumnezeu a dat această profecie înainte ca israeliții să intre în țară! Dumnezeu este cu adevărat un Dumnezeu care vestește sfârșitul de la început (Isaia 46.10), iar „sfârșitul” de aici este că Dumnezeu va binecuvânta în curând pe Israel mai mult ca niciodată. Dar cum se va produce schimbarea interioară în rândul acestui popor încăpățânat, care s-a îndepărtat atât de mult de Dumnezeu?

1.6.1 Reînnoirea spirituală a poporului Israel

Această schimbare se produce prin intervenția lui Dumnezeu într-un mod deosebit:

Ezechiel 36.24-28: Și vă voi lua dintre națiuni și vă voi aduna din toate țările și vă voi aduce în țara voastră și voi stropi peste voi apă curată și veți fi curați. Vă voi curăți de toate necurățiile voastre și de toți idolii voștri. Și vă voi da o inimă nouă și voi pune un duh nou în voi; și voi lua inima de piatră din carnea voastră și vă voi da o inimă de carne. Și voi pune Duhul Meu în voi și vă voi face să umblați în rânduielile Mele și să păziți judecățile Mele și să le faceți. Și veți locui în țara pe care am dat-o părinților voștri și-Mi veți fi popor și Eu vă voi fi Dumnezeu.

Deși această profecie a lui Ezechiel este cu aproximativ 1000 de ani mai tânără decât profecția lui Moise din Deuteronomul 30, ea se referă totuși la același eveniment, și anume adunarea (strângerea) lui Israel. Lucrarea specială a lui Dumnezeu, prin care poporul lui Israel va ajunge la o pocăință autentică, constă în faptul că Dumnezeu îi stropește cu apă curată, adică adresează cu putere Cuvântul lui Dumnezeu - despre care apa este adesea o imagine (compară cu Efeseni 5.26) - la inimile lor. Cuvântul lui *Dumnezeu* este cel care îi curăță pe oameni. Toate păcatele și idolatria sunt spălate de el. Totuși, această lucrare a lui Dumnezeu duce mai întâi la mărturisirea păcatelor și apoi la credința în Dumnezeu și la iertarea păcatelor.

Dumnezeu le va da atunci o *inimă nouă* și un *duh nou*, ceea ce le va permite să păzească poruncile lui Dumnezeu din toată inima și din tot sufletul lor. Așadar, El îi stropește cu apă și le dă Duhul Său. Aceasta este lucrarea de regenerare, despre care Domnul Isus i-a vorbit lui Nicodim în Ioan 3, când a spus: „Dacă cineva nu este născut din apă și din Duh, nu poate intra în Împărăția lui Dumnezeu” (versetul 5). În calitate de cărturar, Nicodim putea să știe acest lucru.

1.6.2 Când are loc renașterea lui Israel?

S-ar putea concluziona că Israel este deja în parte născut din nou, pentru că Dumnezeu a început să adune poporul și să-l aducă înapoi în țara lui Israel. Un răspuns clar la această întrebare îl găsim de asemenea la profetul Ezechiel:

Ezechiel 37.1-14: Mâna DOMNULUI a fost peste mine și DOMNUL m-a adus în Duhul și m-a așezat jos în mijlocul unei văi; și ea era plină de oase. Și m-a făcut să trec pe lângă ele de jur-împrejur; și, iată, erau foarte multe pe fața văii; și, iată, erau foarte uscate. Și El mi-a zis: „Fiu al omului, vor trăi oasele acestea?” Și eu am zis: „DOAMNE DUMNEZEULE, Tu știi”. Și El mi-a zis: „Profetește asupra oaselor acestora și spune-le: Oase uscate, ascultați cuvântul DOMNULUI! Așa zice DOMNUL DUMNEZEU oaselor acestora: «Iată, Eu voi face să intre duh în voi și veți trăi. Și voi pune tendoane pe voi și voi face să crească și carne pe voi și vă voi acoperi cu piele și voi pune duh în voi și veți trăi; și veți cunoaște că Eu sunt DOMNUL». Și am profetit cum mi se poruncise: și, pe când profeteam, a fost un glas și iată un tremur și oasele s-au apropiat

unele de altele, os de osul său. Și am privit și, iată, au crescut tendoane și carne pe ele, și pielea le-a acoperit pe deasupra; dar nu era duh în ele. Și El mi-a zis: „Profetește duhului, profetește, fiu al omului, și spune duhului: Așa zice Domnul Dumnezeu: «Vino din cele patru vânturi, duhule, și suflă peste morții aceștia, ca să trăiască!»” Și am profetit cum îmi poruncise El și duhul a intrat în ele; și au trăit și au stat în picioare: o oștire foarte mare. Și El mi-a zis: „Fiu al omului, oasele acestea sunt toată casa lui Israel. Iată, ei zic: «Ni s-au uscat oasele și s-a dus speranța noastră, suntem nimiciți!» De aceea, profetește și spune-le: Așa zice DOMNUL DUMNEZEU: «Iată, Eu voi deschide mormintele voastre și vă voi face să ieșiți din mormintele voastre, popor al Meu, și vă voi aduce pe pământul lui Israel!» Și veți cunoaște că Eu sunt Domnul, când voi deschide mormintele voastre și vă voi face să ieșiți din mormintele voastre, popor al Meu! Și voi pune Duhul Meu în voi și veți trăi; și vă voi așeza în țara voastră și veți cunoaște că Eu, DOMNUL, am vorbit și am și făcut”, zice DOMNUL.

În această profecie, restaurarea lui Israel este descrisă în două etape. Ezechiel a văzut o vale plină de oase moarte care se uscaseră complet. Când Dumnezeu l-a întrebat pe Ezechiel dacă aceste oase vor reveni la viață, el a răspuns că Dumnezeu știe. El a fost apoi instruit să profetească asupra oaselor: Dumnezeu va aduce din nou suflare în ele, astfel încât acestea să devină vii, iar acest lucru se va face prin faptul că Dumnezeu va trage mai întâi tendoane peste oase, apoi va crește carne peste ele, vor fi acoperite cu piele, dar tot nu va exista suflare în ele. Prin aceasta, toți ar putea cunoaște că Dumnezeu este DOMNUL (versetele 1-7).

Când Ezechiel a profetit, a fost un zgomot mare; oasele morților s-au mișcat împreună. De asemenea, el a văzut tendoane care veneau peste ele, carne care creștea peste ele și piele care se întindea peste ele. Să observăm bine: la început nu era viață în aceste trupuri moarte. Acțiunea lui Dumnezeu de până acum - deși este un miracol - este un indiciu al adunării lui Israel ca *națiune*, iar aceasta este, din punct de vedere profetic, prima fază a restaurării poporului Israel. Cu toate acestea, lipsește lucrul crucial: *viața*. În ciuda adunării parțiale, Israelul de astăzi nu a făcut încă o convertire adevărată la Dumnezeu și nu a făcut încă o legătură reală de viață cu El!

După o întrerupere, Ezechiel a trebuit să profetească din nou; el trebuia să vorbească suflării, pentru a sufla pe oasele morților, astfel încât aceștia să revină la viață. Și așa s-a întâmplat: oasele morților au revenit la viață și s-au ridicat în picioare: o mulțime de oameni extrem de mare. Aceasta este o indicație a schimbării interioare a lui Israel. Un popor întreg, chiar dacă nu este complet, este înviat la o viață nouă!³

Astfel, Ezechiel 37 ne ajută să facem distincția între o restaurare externă, națională, provizorie a lui Israel și o restaurare internă, spirituală. Iar restaurarea națională a fost deja împlinită. Un

³ Nu este vorba despre învierea trupeză a unor persoane individuale din poporul Israel. Nu mai există alte referiri la acest lucru în Sfintele Scripturi. Atunci cine ar trebui să învie în momentele în care se vor împlini versetele din Ezechiel 37.9,10? Adevărații credincioși din poporul Israel din secolele trecute? Sau poate și oamenii necredincioși din vremurile trecute din acest popor? Nu, toți israeliții necredincioși vor fi înviați atunci când va avea loc judecata în fața marelui tron alb, după Împărăția Milenară (Apocalipsa 20.11-15). Israelii credincioși care au murit se vor număra printre cei înviați dintre morți - ei fac parte dintre cei *morți în Hristos* - atunci când Domnul Isus va veni pentru răpirea Bisericii înainte de judecată (compară cu 1 Tesaloniceni 4.14-18). În afară de aceasta, atunci când ființele umane individuale vor fi înviate, va fi o chestiune de o fracțiune de secundă și nu se va întâmpla în diferite faze și, cu siguranță, nu prin punerea de tendoane, carne și piele peste oasele moarte. Prin urmare, Ezechiel 37 trebuie să se refere la restaurarea spirituală a poporului Israel.

eveniment decisiv în acest context a avut loc atunci când Ben Gurion, primul președinte al noului stat Israel, l-a proclamat în seara zilei de 14 mai 1948⁴!

1.6.3 Parabola despre smochin

Aceste două faze ale restaurării lui Israel sunt confirmate în parabola Domnului Isus despre smochin din Matei 24:

Matei 24.32: Dar de la smochin învățați parabola: când ramura lui este deja fragedă și dă frunze, cunoașteți că vara este aproape.

La începutul acestui capitol, ucenicii L-au întrebat pe Domnul Isus care este semnul venirii Sale și al sfârșitului veacului (versetul 3). Parabola despre smochin face parte din răspunsul Domnului la această întrebare. Așadar, întrebarea se referea la un eveniment legat de venirea Domnului Isus. Venirea Sa va duce la încheierea unui anumit veac și, în același timp, va inaugura unul nou, și anume Împărăția păcii. Ei bine, despre ce epocă este vorba? Pe de o parte, este vorba despre încheierea timpului de împrăștiere a lui Israel printre toate popoarele, ca urmare a respingerii și răstignirii lui Mesia. Acest timp se va încheia atunci când poporul Israel se va întoarce la Dumnezeu și Îl va întâmpina din inimă pe Mesia al lor cu cuvintele: „Binecuvântat fie Cel care vine în Numele Domnului!” (Matei 23.39). Când poporul va fi pregătit în acest fel, va putea începe timpul Împărăției păcii.

Și aici vedem clar că restaurarea lui Israel are loc în două etape, pe care Domnul Isus le compară cu anotimpurile primăverii și verii. Primăvara este perioada în care ies frunzele, iar vara este perioada în care fructele se coc.

De unde știm că smochinul este o imagine a poporului lui Israel? Cu câteva zile înainte ca Isus să le vorbească ucenicilor despre smochin, a plecat dimineața cu ei din Betania, unde petrecuseră noaptea, spre Ierusalim. Îi era foame. Când au trecut pe lângă un smochin, S-a apropiat de el și a căutat smochine. Însă, nu a găsit decât frunze. Atunci a blestemat pomul, care s-a uscat îndată. La uimirea lor, le-a spus că și ei ar putea face același lucru cu smochinul, dacă ar avea credință. Ar putea chiar să arunce un munte în mare. Trebuiau doar să-i ceară lui Dumnezeu cu credință (vezi Matei 21.19-22).

Smochinul de aici este o imagine a poporului necredincios al lui Israel!⁵ Domnul a lucrat în mijlocul acestui popor timp de mulți ani, căutând roade pentru Dumnezeu, dar nu a găsit niciuna. În schimb, a găsit respingere. La câteva zile după acest incident, poporul Său L-a răstignit. În loc să aducă roade pentru Dumnezeu, ei L-au ucis pe Fiul lui Dumnezeu (compară cu Matei 21.33-41)! Domnul îi pregătea pe ucenicii Săi pentru ostilitatea de care vor avea parte și ei. Dar, prin credință, ei vor birui ostilitatea. Și ei vor fi capabili să vadă poporul copt pentru judecată ca pe un copac sterp și ca pe un munte, dar în credință vor fi capabili să-l arunce în mare și astfel să-l învingă.

Nu a mai rămas nimic din poporul Israel din vremea Domnului Isus. Dumnezeu Însuși a aruncat muntele în marea națiunilor în anul 70. După multe secole, însă, poporul a apărut din nou ca națiune. Există din nou un smochin: un stat Israel. Ramurile s-au înmuiat și au produs frunze. Primăvara restaurării naționale a poporului s-a încheiat deja - și acesta a fost un mare eveniment.

⁴ Conform numărătorii iudaice, pe 15 mai, pentru că noua zi începe deja seara, după apusul soarelui.

⁵ Compară cu Ieremia 8.13; 24.1-3; 29.17; Osea 9.10; Ioel 1.7; Luca 13.6-9.

Este întotdeauna ceva deosebit să fii martor la tot ceea ce începe să înverzească și să înflorească primăvara. Cu toate acestea, primăvara nu este încă vara, unde fructele ajung la maturitate. Cât de aproape ar putea fi vara?

Așadar, Domnul Isus a confirmat cu această scurtă pildă ceea ce am învățat din Ezechiel 37. Și dacă restaurarea națională a fost deja o mare minune, atunci restaurarea spirituală va fi o minune și mai mare. Despre această restaurare scrie apostolul Pavel în Romani 11: „Ce va fi primirea lor, decât viață dintre morți?” (versetul 15).

După ce ne-am ocupat până acum de evenimentele din trecut, dorim să ne referim acum la evenimentele viitoare. Dar, înainte de a ne uita la următorul mare eveniment, iată un scurt rezumat al evenimentelor din trecut, cu datele corespunzătoare, pentru mai multă claritate.

1.7 Rezumat

Anul înainte de Hristos	Eveniment/periodă
aprox. 4000	Crearea cerului și a pământului
aprox. 2350	Potopul
aprox. 2000	Nașterea lui Avraam
cca. 1450	Exodul lui Israel din Egipt
1050-1010	Domnia lui Saul
1010-970	Domnia lui David
970-930	Domnia lui Solomon
722/721	Deportarea Regatului de Nord (cele 10 seminții) în captivitatea asiriană
609-608	Prima deportare a Regatului de Sud (cele două seminții ale lui Iuda și Beniamin) în Babilon; Printre cei luați se aflau și Daniel și prietenii săi.
599	A doua deportare în Babilon; printre cei duși s-a aflat Ezechiel
588/587	A treia deportare în Babilon; cu câteva excepții, toți locuitorii Ierusalimului și ai țării
Cele patru mari imperii	
609-538	Imperiul mondial babilonian (Nebucadnețar)
538-333	Imperiul Medo-Persan (Cirus)
333-168	Imperiul grec (Alexandru cel Mare)
168 î.Hr. - 476 d.Hr.	Imperiul Roman
Alte evenimente	
ca. 4 î.Hr.	Nașterea lui Isus
cca. 30 d.Hr.	Moartea lui Isus pe cruce
70 d.Hr.	Cucerirea Ierusalimului de către romani
14 mai 1948	Înființarea statului Israel